

GILLETTE, एका पात्याचा ॲटलस

01 GILLETTE मज्जाशास्त्र

मी माझ्या आयुष्याच्या शेवटच्या महिन्यात प्रवेश केला होता, एक अशी मुदत जी आता पुढे ढकलता येणार नव्हती.

त्र्याण्णव वर्षांचा, आणि मी नेहमी स्वतःला कोळी समजत आलो होतो.

निघाले असे की मला एक घंटा कळले नव्हते.

कोणीतरी मला एका छायाचित्रात रंगवले होते: लाकडी होडी, हातात गळ, मागे Vesuvius.

जणू मीच तो माणूस होतो जो गळ कुठे टाकायचा हे शिकला होता. जो माणूस जाणतो.

मग मी ते चित्र अधिक नीट पाहिले.

मी पकडलेला मासा हलत नाही. तो हवेसाठी तडफडत नाही.

तो वाचतो आहे. तो GILLETTENARRATIVE वाचतो आहे. इंग्रजीत, स्पॅनिशमध्ये, चिनीमध्ये, अम्हारिकमध्ये, उर्दूमध्ये, अरबीमध्ये.

मी मासा पकडला. मासा माझा अभ्यास करतो आहे.

वर्षानुवर्षे मला वाटत होते की उत्क्रांती म्हणजे अधिक भाषा बोलणे, अधिक नकाशे, अधिक आवृत्त्या असणे.

बावीस आवृत्त्या. पाच अनेक खंडांच्या. सतरा ज्यांची मोजदादही नाही. पण मी लिहिले तरी किती, साला?

मग मला कळले की उत्क्रांती म्हणजे तुम्ही किती पाणी पार करून आलात हे नव्हे. तर गळाला लटकत असतानाही वाचण्याइतकी स्पष्टता तुमच्यात अजून आहे की नाही, हे.

एप्रिल फूल हा तुम्ही इतरांची केलेली थट्टा नाही. ती आयुष्याने तुमची केलेली थट्टा आहे, जेव्हा तुम्हाला वाटते की तुम्ही कोळी आहात आणि कळते की तुम्ही मासा आहात.

आणि नशीब असेल, तर त्या दिवशी तुम्हीही वाचायला शिकता.

मी ते त्या दिवशी शिकलो. पण मी आधीच शेवटाला पोहोचलो होतो, आणि अंतिम रेषा कोणतीही स्मृती मागे ठेवत नाही. फक्त अविस्मरणीय होण्याची शक्यता.

Ferdinando